

АННА ПЕТРОВА
КАЖИ "ЗДРАВЕЙ" НА ТАТКО
СОФИЯ 2003 г.

ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА:

АДИ

МУТИ

БОРИС

НЕПОЗНАТИЯ

ШУШИ - момиче, на което никой не се сърди, защото е чаровна.

Между първа и втора сцена са изминали 21 години.

ПЪРВА СЦЕНА

Родилен дом. Самостоятелна стая с баня. Плач на бебето. В банята Ади се къпе, вратата е откряната. Мути ходи напред-назад, елегантна, с изключително високи токчета. В едната си ръка държи кутия бонбони, от които яде по време на цялата сцена. В другата ръка ~ шампанско. Сестрата внася бебешка чанта с малкия Борис.

СЕСТРАТА: Ако имате нужда от нещо?

МУТИ: Не, благодаря (дава ѝ пари).

СЕСТРАТА: Желая ви, всичко да е наред и догодина пак да дойдете.

МУТИ: Непременно! Едно дете, дете ли е? Аз, разбира се, имам едно, но животът беше труден. Искате ли шампанско?

СЕСТРАТА: Не. На работа съм.

МУТИ: Е, ние празнуваме.

СЕСТРАТА: Довиждане. (Мути се заглежда в бебето)

АДИ: (подава си главата от банята и креци) Мамо, остави детето, стой си на мястото!

МУТИ: Исках...

АДИ: Не мърдай!

МУТИ: Ти мислиш, че ще го напия ли?

АДИ: Просто не го доближавай!

МУТИ: (отдалечава се от бебето) Как ме пък видя!... Ади, не е ли опасно, кукличке, да си къпеш операцията?

АДИ: Слагам пластир, отгоре гащи от найлон. Искаш ли да видиш?

МУТИ: Не, моля те!

АДИ: Няма да ми видиш далака.

МУТИ: Много си сладка, но не искам да те гледам. Бъди внимателна, вечно бързаш, много си припряна... как поне малко не приличаш на мен... Най-гадното качество на леля си Корнелия си взела. Добре, че не ме чува. А, пука ми, това е истината.

АДИ: Какво леля Корнелия?

МУТИ: Да знаеш какъв пръстен ще ти подари свекърва ти... С диамант... Истински! Не някой цирконий. Свекър ти го няма. Остана си в къщи. Сърцето му няма да издържи на горещината и вълнението. Той не е с нас. Чуваш ли ме?

АДИ: Чувам те.

МУТИ: Ще чака в къщи. Аз ако трябваше да чакам, щях да пукна. Долу сме баща ти, чичо ти, мъжът ти, двете ти приятелки, много са остарели, ти си като момиченце пред тях.

АДИ: А леля Корнелия?

МУТИ: Ти какво чу?

АДИ: Стига си го увъртала!

МУТИ: Малко неудобно се получи... Аз не я поканих. Тя снощи два пъти ми звъня... излъгах я, казах, че не знам точния час на изписване, че свекърва ти ще ми се обади тази сутрин. "Ще ти звънна-викам!", ама ядец! Не й звъннах.

АДИ: Сърдита ли си й?

МУТИ: Не. В най-добри отношения сме. Но има поверие, когото погледне родилката най-напред, такъв ще е късмета на детето. Корнелия е дебела, бие на очи, съвсем естествено е нея да погледнеш, не дай Боже.

АДИ: И какво?

МУТИ: Нейното дете нали умря.

АДИ: Леля никога не е имала деца. МУТИ: Имаше, естествено. Година и два месеца по-голямо от теб. Момче. Хайде да не говорим за него, лека му пръст. Не помня успяха ли да го кръстят, не успяха ли?!

АДИ: От какво умря?

МУТИ: Не помня.

АДИ: Мамо!

МУТИ: Получи някъква алергия... и докторите не разбраха. Тогава медицината беше загубена... Аз като отидох да го видя, то горкото на едни петна, а аз бременна с тебе... що страх съм брала...

АДИ: Какви петна?

МУТИ: Нещо вътрешно... черният ли дроб беше засегнат, белия ли? Забравих.

АДИ: Мути!

МУТИ: Като казах: забравих, забравих! Този път наистина не помня! Искала съм да го забравя, забравила съм го... Кожата му беше на места по-тъмна, на места светла и тънка, отдолу се виждаха кокалчетата... Все едно негър и албинос го бяха пипали едновременно.

АДИ: *(подава си главата от банята)* Мъчи ли се?

МУТИ: О, много. Тогава продадохме апартамента на баба ти, баща ти се отказа от наследството и те с парите ходиха в Швеция ли беше? В Швейцария ли? Много се мъчи миличката да го спаси.

АДИ: Детето мъчи ли се?

МУТИ: Откъде да знам?

АДИ: Защо не пита леля?

МУТИ: Аз съм деликатна! Я се обличай по-бързо. Аз съм "Везни"! Ние сме родени дипломати, раними и свръхчувствителни. Свекърва ти също е "Везни"... Пръстена тя го е купила. Дано не са я излъгали. Камъкът е доста едър... Донесла е камизолката с която е облякла за първи път мъжа ти. Държи да я сложиш нея. Нали така си постъпила?

АДИ: Не.

МУТИ: Тя е от Мюнхен! Свекър ти, когато е защитавал доктората си, я е донесъл от Мюнхен!

АДИ: Пожълтяла е.

МУТИ: Жената шест пъти я пра!

АДИ: Ще кажеш, че я е напишкал.

МУТИ: Как ще си напишка гърдичките?

АДИ: Намокри я на чешмата.

МУТИ: Не бих казала, че си идеалната снаха.

АДИ: В този живот само ти си идеалната майка.

МУТИ: Има нещо вярно... не ми се подиграваш, нали?

АДИ: Обичам те. Подай ми бельото.

МУТИ: И аз те обичам, (*носи ѝ бельо*)

АДИ: Не това!

МУТИ: Родилките ходят в памук.

АДИ: И вълна.

МУТИ: Ами, да.

АДИ: Носи си ги ти.

МУТИ: Трябва да се пазиш.

АДИ: Навън е 38 градуса. Август е.

МУТИ: С тебе на глава не може да се излезе.

АДИ: (*Мути тръгва към бебето*) Не го пипай!

МУТИ: Просто искам да видя с моето костюмче ли си го облякла?

АДИ: Облякла съм го с мое костюмче.

МУТИ: Е, защо? Не ти хареса ли моето?

АДИ: Хареса ми, но това , което аз съм му купила ми харесва повече.

МУТИ: Извинявай, но моето е три пъти по-скъпо от този боклук!

АДИ: Може. На свекърва ми е 5 пъти по-скъпо, но аз харесвам моето.

МУТИ: Така ли? От къде го е взела?

АДИ: Не знам, но е оставила цената.

МУТИ: Че и аз оставих цената.

АДИ: Ти поне я беше подпъхнала под маншета.

МУТИ: Смених мястото ѝ... просташко е да се вижда...

АДИ: Дай ми една глътка, (*облича се в банята*).

МУТИ: Ти кърмиш!

АДИ: Много важно.

МУТИ: Ще упоиш детето.

АДИ: Моля те.

МУТИ: Фатално е за черния му дроб.

АДИ: Не се хваща цероза от едно напиване.

МУТИ: Ти ще го напиеш?

АДИ: Да.

МУТИ: О, Боже (*дава бутилката.*) *Най-много* да заспи! Да не реве като лудо!

АДИ: То не реве.

МУТИ: Когато дойдох онзи ден реवेशе и се давеше.

АДИ: Не е вярно.

МУТИ: Помня.

АДИ: Ти си пияна.

МУТИ: От две бутилки шампанско никога не се напивам.

Онзи ден издаваше кошмарни звуци. Цяла нощ не съм спала.

И ти се дереше като звяр... Свали веднага тези гащи.

АДИ: Подай ми роклята.

МУТИ: Като проститутка си.

АДИ: Стояла съм 42 дни тук, три пъти гноясва операцията ми, имам дренаж, забравила съм си пола, сега ще облека това, което ми носи самочувствие на жена.

МУТИ: Ти не си жена! Ти си майка!

АДИ: Аз съм травестит, но ми дай роклята. Иначе тръгвам по гащи!

МУТИ: Донесла съм ти костюм... И свекърва ти е донесла костюм. От мен да мине, облечи нейния.

АДИ: Искам да съм хубава, синът ми да ме хареса.

МУТИ: Твоите теории ще ме разболеят. Ако така ще изпълняваш всичко... горкото бебе (*гледа костюма*). И тук е оставила етикета... Брей, колко пари е дала!... Дали в магазина не са направили шашма, да сменят етикетите?

АДИ: Просто е щедра.

МУТИ: Да. Много мила жена... Трябва решително да се пазиш. Никакво вдигане. Никакво бързане. Слава Богу и аз, и мъжа ти, и свекърва ти ще сме над теб... Е, може да те дразни, като всички свекърви, но е добра жената... Ако ѝ обърнеш малко внимание, ако ѝ даваш обич ще се промени... Докато траеше операцията, тя беше преbledняла като платно! Аз по се държах. Защото имам вяра в Бога. Всички сме в Неговите ръце. Абсолютно. Който не е разбрал това, го съжалявам. Аз по начало трудно се паникьосвам. Когато човек е притеснен, той не може да приема космическата енергия, положителната, става въпрос... Ти, разбира си, трудно виждаш положителните страни на свекърва си, но се предполага, че и тя в мъки е родила мъжа ти.

АДИ: Млъкни, (*излиза готова*).

МУТИ: И ще ядеш. Ще зарежеш всичките си мании за красота. Каквото ти харесва ще си хапваш.

АДИ: Кюфтета.

МУТИ: Направили сме. Килограм и половина кайма, от онова младото, хубавото момче, направо ми вдига настроението, като ми се усмихне... поглеждам се във витрината, да видя дали са ми се махнали бръчките. И ми дава каквото месо му кажа. Явно ме харесва... Шегувам се.
АДИ: Голяма чаша червено вино.

МУТИ: Не може. И да пушиш не може. Докато кърмиш никакви цигари... пък после прави каквото искаш... То, ако питаш мен, сега е времето да ги откажеш.

АДИ: Ти нали пушиш?

МУТИ: Да... но ми се разваля тургура на кожата.

АДИ: Много си суетна.

МУТИ: И ти трябва да станеш суетна. Използвай сега да се поокършиш малко. Ходи по-женствено. Не като кон.

АДИ: Запиши ме на балет.

МУТИ: Докато не зарастне раната ти никакви мятания насамнатам. Току виж ти изпопадали червата.

АДИ: Ще ги събереш.

МУТИ: Не мога да понасям такива неща... просташки думи... Много добре знаеш и нарочно ме дразниш. Това е грях... Аз през живота си едно упражнение не съм направила. Всичко е от гръбнака и пружиниращите колене... Мен и сега ме заглеждат по улицата. Баща ти ревнува. Това колко жени го умеят?! Без да съм му изневерила нито веднъж, след сто години брак... винаги е нащрек! Обещай, че няма да гладуваш.

АДИ: Дръж се естествено. Нали ако аз гладувам и то ще гладува.

МУТИ: Ще кърмиш?! Мислех, че ще зарежеш тази дреболия.

АДИ: Да не съм идиот.

МУТИ: Аз не съм идиот, но те отбих на 15-тия ден. Да не си развалям бюста.

АДИ: Аз ще си развалям бюста.

МУТИ: Прекрасно. Няма да затопляш каши, да квасиш мляко, да бъркаш, да загаряш. Само не прекалявай. Бъди умерен егоист.

АДИ: Мамо, аз не съм егоист. Никога не съм била и надявам се, да не бъда. Краката ми са подути и тука ме боли (*Мутти приближава се към бебето*). Не го пипай!

МУТИ: Ех, че си изнервена. Няма да го изям. Аз съм вегетарианка...

АДИ: Махни се оттам!

МУТИ: Шега.

АДИ: Махай се.

МУТИ: Шегичка.

АДИ: Махай се веднага.

МУТИ: Нищо не му правя...

АДИ: Мръдни от там като ти казвам!

МУТИ: Мила, ти си прекалено...

АДИ: Не съм.

МУТИ: Ти си напрегната, да не кажа луда...

АДИ: Детето, което сега ще изнесем не е мое.

МУТИ: Какво? *(докато тече следващия диалог местят подаръци, цветя и бонбони насам натам напълно безсмислено)*

АДИ: Не съм го родила аз.

МУТИ: А кой?

АДИ: Жената, която лежеше в моята стая.

МУТИ: Тя къде е?

АДИ: Изнесоха я.

МУТИ: Тя дойде ли в съзнание?

АДИ: Не.

МУТИ: О, горката... *(пуска)* Искаш да кажеш, че ние крадем нейното дете.

АДИ: Да.

МУТИ: Защо?

АДИ: Защото е здраво, а моето - не.

МУТИ: Какво му е на нашето?

АДИ: Има петна навсякъде и остра бъбречна недостатъчност.

МУТИ: Нашият Борис?!

АДИ: Детето, което извеждаме. е Борис.

МУТИ: Извинявай, искам да излезем оттук с моето внуче. Няма да гледам чуждо дете?!

АДИ: Ще гледаш.

МУТИ: Това е подсъдно.

АДИ: Ако се докаже.

МУТИ: То е подсъдно независимо дали ще се докаже, независимо дали ще има кой да го докаже. Господ

вижда...

АДИ: Мамо, аз съм атеистка. Не ми говори за Бог. Не ми говори за нищо! Няма да прекарам живота си в безсмислена борба за спасяването на дете, което... Нека не се разправяме. Знаеш колко трудно забременях! От къде си сигурна, че в мен е наврял

точно неговия сперматозоид?! Може да е станала грешка още в лабораторията!

МУТИ: Другата дама. също ли е "ин витро"?

АДИ: Не. "Другата дама" си е нормално.

МУТИ: Кой е бащата?

АДИ: Не знам. Предполагам, че не знае кой е бащата. Поне никой не я потърси.

МУТИ: Значи ние ще отгледаме Борис - две?

АДИ: Наричай го просто Борис.

МУТИ: Никога не бих могла. О, Ади, това е абсурд. Да ме побъркаш ли искаш?!

АДИ: Ние сме единствените, които знаем. Разчитам да си мълчиш.

МУТИ: Горкият ти съпруг.

АДИ: Ще обича това, което му покажем.

МУТИ: А онази жена?

АДИ: Няма да се оправи.

МУТИ: А нашето дете?

АДИ: И то заедно с нея.

МУТИ: А "това" тук?

АДИ: Здраво е. Направиха му основен преглед.

МУТИ: Лекарите?

АДИ: С пари...

МУТИ: Ти си подкупила...

АДИ: Ш-ш-т.

МУТИ: Боже, ако баща ти разбере... Ще умре.

АДИ: Ами кажи му.

МУТИ: Ще ме убие...

АДИ: Няма да гледам бебе, което има конвулсии, пикае с катетър, криви си очите и е с петна навсякъде. Няма да отворя в сърцето си рана и да изтече цялата ми кръв.

МУТИ: Всички бебета имат конвулсии. Ще се оправи.

АДИ: Аз имала ли съм?

МУТИ: Ти специално - не. Но си кривеше очите! Абсолютно кривогледа беше.

АДИ: "Това" не си криви очите.

МУТИ: Ще си поделим грижите за нашето момченце. Дори да е болничко... ние сме му най-близките. То сигурно има пъпки... Ти не си разбрала. Довери ни се, ние сме ти близки. Никой няма да те обвини, че си родила болно дете...

АДИ: Човек няма близки! Излизам със здравето. Няма да се съобразявам с този и онзи.

МУТИ: "Този и онзи" сме ние с баща ти и мъжа ти?!

АДИ: Никой не ме интересува.

МУТИ: Ние те обичаме.

АДИ: По една случайност ти си ме родила нормална. Можех да бъда идиот с петна, като на леля Корнелия.

МУТИ: Баща ти как страдаше, че не си момче.

АДИ: Сега има здрав, як внук. В бити каузи не участвам.

Няма да понеса ненормално дете. В живота има ли случайности?

МУТИ: Не знам.

АДИ: Няма. Само така си обяснявам защо бях в една стая с онази мърша и защо тя не се събуди.

МУТИ: Когато направим зло, душата ни е болна. По-добре тялото да страда. Тялото се лекува. Душата - не. Не мога да нося този емоционален товар. Не мога да поддържам такава лъжа. И никога да не проявя интерес към... *(плаче)* "онова, с петната"... не, не бих могла. Да обичам някого само защото е здрав и силен?

АДИ: Ако аз бях глуха нямаше ли да ти писна?

МУТИ: Не.

АДИ: А грозна?

МУТИ: Щях да свикна.

АДИ: А по-хубава от теб?

МУТИ: Мисля, че това е невъзможно... Шега.

АДИ: Мамо, страх ме е... От всичко. И от теб ме е страх.

Гледам те и си мисля: "Коя е тази жена"?

МУТИ: Аз ли?

АДИ: "И какво лошо замисля против мен"?

МУТИ: На мен такава нещо не би ми минало през ум.

АДИ: Парализирана съм от страх. Мога да ида в затвора. Могат да ме съдят. Може би правя грешка, като захвърлям моя изтърсак. Може оная мърла да дойде в съзнание, да разбере, че "онова" не е нейното дете. Може някой от лекарите да проговори... Може да направят кръвна проба и да ми набутат пелтека.

МУТИ: Говориш за бебе!

АДИ: Само като го погледнеш и разбираш, че е пелтек. И това ще е най-шармантният му недостатък!

МУТИ: Ти си като баща си. Винаги знаеш какво да кажеш, за да ме навиеш. Няма да спомена никому. Ще забравя този ден. Край. Забравих го... Няма да се измъчваме... Щом така си решила - това е правилното... Винаги можем да го открием... Ще вземем адреса, колко е България, една шепа място, човек не може да се скрие... (*проплаква*) Ще се побъркам, сега ще се побъркам... */пие/* Усмихни се. И аз ще се усмихна... Трябва ми литър гроздова, за да се усмихна, (*пак пие*). Мъжът ти е толкова фин и нежен. Той е влюбен в теб... Станалото станало...

АДИ: Дай ми една цигара.

МУТИ: Нямам.

АДИ: Вие "везните" много лъжете. Измъквай цигарите, дръпвам два пъти. Не ме карай да викам, че ще ми се отвори раната. Нали не искаш да видиш всичките ми черва на пода.

МУТИ: Защо винаги ме плашиш?

АДИ: Искам да те уплаша до смърт.

МУТИ: Тук дали е разрешено?

АДИ: Забранено е.

МУТИ: Боже...

АДИ: Дръж се като дама.

МУТИ: Че аз съм дама.

АДИ: Наздраве, (*пие ту едната, ту другата*)

МУТИ: Сега не си, даваш сметка, но това е най-важният миг в живота ти... Би трябвало да е най-щастливият...

АДИ: Най-щастливият миг е бил, когато ти си ме изнесла от родилното.

МУТИ: Глупости. Валеше. Беше ми студено. Дъжд, кал, нямах палто... Не ти казах: ще пътуваме с колата на шефа на

мъжа ти. Борислав му казал, че идваме да те вземем и той дал колата, шофьора и тези цветя. Много мил човек.

АДИ: Иска да ме чука.

МУТИ: *(ние)* Не.

АДИ: Да. *(ние)* До сега не му се отваряше парашута.

МУТИ: Какво искаш да кажеш? От сега нататък? Винаги говориш така, че да не разбере кога се шегуваш!

АДИ: Сега се шегувам. Къде е детето?

МУТИ: Нямам представа... *(търсят)* Кажу му да се разплаче.

АДИ: То не плаче... Търси.

МУТИ: Бау, бау, бау, ела на баба хубавото внуче... Къде си се скрило? Борко? Да не си е тръгнало докато ние се карахме?

Баба се шегуваше... Тя ще те обича... Покажи се, Борко...

Мути ще ти разкаже приказка... Имало едно време...

АДИ: Мамо!

МУТИ: Добре, на ум... Не го ли усещаш?... Аз тебе те усещах... Гледай тази торбичка на УНИЦЕФ. Пише да се пази от малки деца! Могат да се задушат! Защо тази организация прави торбички за задушаване на малки деца...

АДИ: Мамо!

МУТИ: Добре. На ум.

АДИ: *(между пакети и подаръци е намерено бебето)* Ето го.

МУТИ: Хванало е дръжката на чантата ми. Значи не иска да ни изпусне. Късметлия си... Как му е истинското име?

АДИ: Борис.

МУТИ: Ясно... Боже, колко е хубав и ме гледка... Усмихна ми се. На баба юначето!... *(вземаситуацията в свои ръце)* Ади!

Изправи се! Вдигни брадичката! Успокой очите! Лъжата по очите се познава! Стегни дупето! Покажи гърди! Подай зъбки! Жените в нашата фамилия не познават поражения! Детето е наше! Детето е наше! Това е нашето дете! Господи, помагай!

МУТИ и АДИ: *(широко усмихнати)* Ето ни и нас! Борко, кажи: "Здравей" на татко! *(светкавици, шум, поздравления)*

ВТОРА СЦЕНА

След 21 години. Хол в дома на Ади. Полутъмно. Звучи класическа музика. Осветлението е само от свеци. Голям портрет на съпруга ѝ. Борис и Шуши се натискат и се кикотят, звъни телефонът, те не вдигат.

БОРИС: Няма да се държиш като идиот. *(целувки, кикот)*

ШУШИ: Дреме ти.

БОРИС: *(тя го разкопчава)* О, не, недей! Ще влезе.

ШУШИ: Много важно.

БОРИС: Майка ми ще влезе. Пусни ме.

ШУШИ: Ако не стоиш мирен ще викам. *(вика)* Помощ!

БОРИС: Ти си върхът!

ШУШИ: Къде си слагаш ръцете, бе?

БОРИС: Задничето ти е малко като "витамин С"

ШУШИ: Марш оттам.

БОРИС: *(тя го е хванала за четала)* Ох! Не така, моля те.

ШУШИ: Трай. *(телефонът звъни, тя вдига)* Ей, сладур, кажи аз на какво ти мириша... Ау! *(див кикот)* Ако не беше толкова тъп щеше да си ми симпатичен! Чао. *(сочи портрета)* Кой е тоя?

БОРИС: Баща ми.

ШУШИ: Жалко, че е умрял. Много е сладък.

БОРИС: Ти без гащи ли си?

ШУШИ: Да. *(натискането е разюздено)*

АДИ: *(влиза в официална рокля, перли, свършена)* Добър вечер.

ШУШИ: *(бута Борис и се хвърля върху Ади, целува я поне десет пъти; двете не се познават . виждат се за първи път; Ади е напълно стъписана)* Честит рожден ден!

АДИ: Благодаря.

БОРИС: Мамо, това е Шуши.

ШУШИ: Приятелка.

АДИ: Много се радвам...

ШУШИ: Борето много се фука с вас.

АДИ: Така ли?

ШУШИ: Сигурно е оня комплекс... На Форд.

БОРИС: На Фройд.

ШУШИ: Знам, бе.

АДИ: Не вярвам.

ШУШИ: Без майтап.

АДИ: Не, не вярвам, че има комплекс. На Фройд.

ШУШИ: А! Ако го чуете какви ги дрънка ще се изчервите...

Абе, човек ще си помисли, че си му любовница. Нали може на "ти"?

АДИ: По принцип - да.

ШУШИ: Е, щом по принцип може - добре. При мен няма такива работи. Аз съм аут Фройд. Баща ми е тъп като галош, за майка ми да не говорим... Бе, тука е много тъмно. Палнете една лампа.

АДИ: Рождените дни у нас се посрещат на свещи.

ШУШИ: Еба си майката.

БОРИС: Тя се шегува.

ШУШИ: Майтап! Баща ми е голям пич. Всичките ми приятелки си падат по него. Той не им се пуска. Майка ми е потайна, за нея нищо не знам. Много е скришна. Ама аз и не съм си поставяла за цел да я разкатая. Щото не е хубаво да знаеш, нали, че майка ти се врътка с тоя, с оня...

БОРИС: Шуши...

АДИ: Вие работите ли? Студентка ли сте?

ШУШИ: Казва ли ти някой?

БОРИС: Учи история.

ШУШИ: Много лъжа.

БОРИС: Втора година.

ШУШИ: Ама задочно. Сега интелектуалците умират от глад. Слушам ония ден Народното събрание... Гласуват закон за интелектуалната собственост. Паднах от смях. Като не можеш да го пипнеш, каква собственост, каква защита... Тъпотия. Няма какво да правят - чешат си... езиците!

АДИ: Бих пийнала едно питие.

ШУШИ: И аз.

БОРИС: *(телефона звъни, Борис вдига, крещи)* Спри да звъниш, че ще се обадя в полицията.

АДИ: Борис!

БОРИС: Ще те засекат и ще те спукат от бой! Разбра ли! *(затваря)* Идиот!

АДИ: Моля те... не този тротоарен език.

БОРИС: Звъни за десети път.

ШУШИ: Иска да помирише... някоя мадама от къщата...

БОРИС: Да не е шефът ти?

ШУШИ: Може.

АДИ: Направи ни по една "Маргарита Готие".

ШУШИ: Маргарита Готие?... А! Върти ми се нещо в главата... футболист, манекенка, НАТО, Европейския... Какво беше това "Маргарита Готие"?

АДИ: Коктейл. Шампанско и сок от нар.

ШУШИ: Аз не ща.

АДИ: Опитайте го.

ШУШИ: Не искам.

АДИ: Уверявам ви... .

ШУШИ: Бълвочи не пия.

БОРИС: Ще ти хареса.

ШУШИ: Няма да ми хареса.

АДИ: Може да си промените мнението.

ШУШИ: Сипи ми една ракия, (*телефонът звъни, Шуши го вдига преди всички*) Абе, мърльо, ти не разбра ли, че не трябва да звъниш... Това е почтена къща! Пука ми какво искаш... Я, се шибай отзад! Пелтек... Ще ти спраскам ташаците, ако те хвана, копеле... Няма тука друга госпожа! Аз съм госпожата!... (*извънредно доволна от себе си*) Я! Изчезна. Така трябва да му говорите! Ще ми разправя какво иска... Аз разправям ли му какво искам... Ще го псувам от тука до морето и обратно. Лайнар. Къде е ракията? За ваше здраве.

АДИ: Благодаря.

ШУШИ: Може ли да си говорим на "ти"?

АДИ: Уточнихме се.

ШУШИ: На колко години ставаш?

АДИ: На 48.

ШУШИ: О!... Не ти давам възрастта. Верно, че тука е тъмно... И моят шеф е на толкова, ама е много скапан. Тия мъже като прескочат четиресетака са непоносими. Той сънува, че като ми е навит, всичко ще е по ноти... Кой си ти, бе, да ти свиря на свирката? Днес – Борис да каже - заврял ми се във врата и ми гледа компютъра... той не знае името си да напише на компютър като хората, ама ме инспектира, да ме дразни... Знаем аз какво гледа. Забол поглед в деколтето ми... "Чат ли си - вика - чат ли си?" Хайде бе, душко, само ти гледаш реклами... Борис ме чака, виси прав, аз бързам, тоя ще ме инспектира... Аз му

викам: "Бихте ли си погледнали панталона, леко ме смушавате...", а панталонът му се издул, нали разбираш... Голям кеф, насра се. Сви си сърмите и хайде! Другия път Борето ще му забие два, нали Боре? Това мъжете сте големи тъпаци, да знаеш! Тебе сваляха ли те като млада?

АДИ: Не.

ШУШИ: Забравила си.

БОРИС: Наздраве.

ШУШИ: Маргарита Готие? Нещо ми се върти в главата...

АДИ: Героиня на Дюма-син.

ШУШИ: Не съм я чувала.

БОРИС: Шуши.

АДИ: Умира от туберкулоза. "Дамата с камелиите". Има и опера на Верди. "Травиата".

ШУШИ: На опера не стъпвам. Там всички са педераста.

БОРИС: Нали разбираш, че се шегува.

АДИ: Разбирам.

ШУШИ: Не се шегувам.

БОРИС: Шегуваш се.

ШУШИ: *(е му обръща внимание, говори на Ади)* Имам един познат, Людо, балетист... на морето нещо ми се наваля, ама целият се обръснал: и краката и подмишниците. Е, това хубаво ли е?

АДИ: Не знам.

ШУШИ: Ти не би спала с бръснат мъж, нали?

АДИ: *(не отговаря)*

ШУШИ: То не винаги може да се съди по външните белези. И аз нося мъжки обувки, но не съм лесбийка. Обаче мъж да се обръсне... "Пречи ми - вика – на танца"... Пречи ти... на оная работа.

БОРИС: Иска да те стресне.

ШУШИ: Млъкни, бе! Майка ти не се връзва, нали? Мадамите си знаем работата. Думите не винаги изразяват мислите. Не може да се каже, че мислите ми са просташки.

АДИ: Налей ми още едно.

ШУШИ: Много си сладка. *(хваща я за бюста)* Без суетен ли ходиш? Браво. Моята не може. Висят ѝ като джапанки. Ти не си ли кърмила?

АДИ: Кърмила съм.

ШУШИ: Никой няма да ти даде годинките.

АДИ: *(онемяла)* Искате ли да сервирам вечерята.

БОРИС: Да.

ШУШИ: Не. Дай още по една ракия. Много е хубаво у вас. Нали не те дразня?

АДИ: *(мълчи)*

ШУШИ: И ти си готина. Не ме дразниш. Мразя свекърви, които ме гледат на кръв... Като че ли нещо лошо ще направя на синовете им... Тоя страх да не заема тяхната територия направо ме спуква. Ти имаш ли свекърва?

АДИ: Вече не.

ШУШИ: Пуйка ли беше?

АДИ: Мила жена, прекрасно се разбирахме, мир и светлина на духа й.

ШУШИ: Аз с такива не случвам.

АДИ: Колко свекърви сте имали?

БОРИС: Шуши, не се прави на идиот.

ШУШИ: Нали трябва да се опознаем?

АДИ: Колко свекърви сте имали, казахте?

БОРИС: Много обича да плаши хората.

ШУШИ: Виж колко е готина. Не й пука. Нито една съм нямавала. За сега.

АДИ: Искам да ви питам...

ШУШИ: Кой е Айнщайн? И кога е открил пеницилина? Не знам. Аз съм платено обучение.

АДИ: Флеминг, английски микробиолог, той е открил пеницилина, през 1929, не е могъл да го изолира и да му осигури практическо приложение. Успява в края на войната, през 1945. Нобелов лауреат.

ШУШИ: Не ги знам тия работи.

АДИ: Айнщайн е открил други неща.

ШУШИ: Мислех, че е открил пеницилина.

АДИ: Вие да сте здрава. *(Шуши хваща Борис за дупето, не му дава да гъкне)* Когато приключите с опипването, минете в трапезарията да се нахраните. Аз си лягам. *(излиза, телефонът звъни)*

ТРЕТА СЦЕНА

Мръсно жилище. Сутерен. Непознат мъж вкарва изтърбушена детска количка, вдига товара и носи на гръб

завързана, и напъхана в чувал жена, само краката ѝ стърчат, тя се бори. Той, без да маха чувала, събува едината ѝ обувка, помирисва стъпалото, после нагоре бедрата, корема, докато стигне до фонтанелата, дълго мирише

АДИ: Вие сте луд... Отвържете ме! *(той маха чувала, гледа я без да говори, ръмжи, хваща ѝ лицето в дланите си)* Махнете мръсните си ръце от лицето ми! Моля! Отдръпнете се! *(той я държи)* Не ви разрешавам! Пуснете ме!... Какво искате? Искате ли пари? Имам! Не много, но имам, нося в себе си... Палтото ми е скъпо! Това са норки! Не парченца или коремчета, това са прекрасни гръбчета на норки. Отдръпнете се, моля... поне на два сантиметра! За палтото може да се вземе добра цена. Винаги ще се намери купувач. Всяка заложна къща ще го вземе. *(той продължава да я мирише като животно, сочи пръстена си)* Този камък е диамант. Аз не нося нищо фалшиво, или диамант или... Това е халката... златна, от мъжа ми... Боже, ако има задгробен живот сигурно вижда колко съжалявам, че ме остави сама... Давам ви ги. Гривни не нося... Часовник. швейцарски - също златен, колко отдавна... Както и да е... *(крещи)* Не ме пипайте по лицето. Ръцете ви не са чисти. Веднага ми излизат петна. Моля ви. *(той не ѝ пуска лицето)* Аз съм стара. Не се подлъгвайте как изглеждам. Аз съм почти на 50. Отдръпнете се! Вземете каквото ви харесва. Ако закъсате за пари или за храна, или за каквото и да било, нали знаете къде живея. Винаги ще ви дам. Няма да се оплаквам в полицията. Няма значение, че съм ви видяла! Да не мислите, че на моята възраст помня кого срещам. Моля ви внимавайте, прекалено силно ме стискате. Ще ми извадите очите.

(Той говори трудно, леко пелтечи, особено когато е развълнуван.)

ТОЙ: Оближи ме.

АДИ: А-а-а! *(пищи, спира)* Синът ми ще те убие! Ще те намери и независимо какво е станало с мен, ще те смачка! Ще те размаже! Ще те нареже на парчета!

ТОЙ: Лицето.

АДИ: Какво?

ТОЙ: Цялото лице.

АДИ: Това някаква перверзия ли е? Някаква нова перверзия ли е това?

ТОЙ: От ухо до ухо.

АДИ: О, Господи! Убиец ли си?... Изнасилван? Какво си? Или искаш да гледаш как треперя от страх, докато ти лижа лицето, това ли е?... Ей, момче, объркал си се, трябва да се лекуваш! Това ли ти носи удоволствие? Лекувай се. Защо не се лекуваш? Всички трябва да се лекуваме. Всеки си има мания. Аз, например, беля половин портокал, после тичам в банята, мия се със сапун и топла вода, хващам обелената половина и внимавам да не се допра до кората, защото знам с какви гадости пръскат плодовете. Като че ли ще живея с орлите... Моята мания поне не е опасна. Страх ме е да не се отровя. Не че толкова ми се живее, просто това е слабост... Къде е тоалетната? *(Тоалетна има, но няма врата, която да я отделя от голямото помещение.)* Отвържете ме. *(Той я отвързва)* Обърнете се... е, добре, ако не е в гръб, поне леко в профил. Благодаря. *(Той се обръща, тя съблича палтото, събува обувките и бяга. Той я настига. Борба между двамата, той побеждава)* Ще ви изправят пред съда и ще ви тикнат в затвора. Никаква лудница няма да ви отърве! Ще ви спукат задника от бой. Само защото сте по-силен... Какво си мислиш, че правиш, нещастник?!

ТОЙ: Оближи ме като куче.

АДИ: *(онемяла)*

ТОЙ: Като теле.

АДИ: Да не мислиш, че ми пука от скапаната ти физиономия. Дай я тука. *(започва да му ближе лицето, той омеква, двамата са на колене, от устата му излизат нечленоразделни звуци, тя плюе, но продължава, докато не му оближе цялата глава)*

Готово, *(той се задушава, трепери, гърчи се на пода, тя се облича)* Горкото момче, *(на езика ѝ горчи, пак плюе)*

Идиотизъм.. Защо не каза веднага какво искаш и да се свърши, *(той я докосва по крака)* Стига, де! *(сритва го)* Какво? Да ти оближа задника ли? *(той трепери, мучи, тя си тръгва, но той е в такова състояние, че се връща, опитва се да го вдигне, удря му два шамара)* Говори! От какво си

болен? Какви лекарства вземаш? Какво трябва да пиеш!...
Говори! Ще умреш. Кажи нещо!

ТОЙ: Винаги съм знаел, че има човек, който е готов да ми
оближе лицето, *(припада)*

АДИ: Господи! Този ще умре. *(опитва се да го сложи на
леглото, той е тежък, докато го влачи си говори сама)*

Боже, какъв идиот! Сам ли живееш? Сам живее... Човек
превъртява и от самота, и от компания... Аз веднъж пека
чушки на котлона, от топлината те притрепериха и аз
изведнъж разбирам, че ме е страх от чушките. Угасих
котлона, излязох, от тогава пека чушки само във фурната, не
стават хубави, но поне не ги гледам, *(търси да му даде вода)*
Няма вода. Хляб няма. Боже, каква мръсотия... *(разкопчава
ризата му)* Дишай! Дишай!

ТОЙ: Благословена... благословена... благодаря.

АДИ: Водата по друг начин ли се пуска или въобще няма
вода.

ТОЙ: Милост... Благословена милост...

АДИ: Ако искаш да пиеш вода от къде си наливаш? *(намира
едно шише и му разчеква устата, за да пие)* Пий. *(той
трепери, водата се излива по гърдите му, тя мокри ръката
си и го мие, той идва на себе си)*

ТОЙ: Уплаших ли те?

АДИ: Развесели ме.

ТОЙ: Съжалявам. Извинявай.

АДИ: Млъкни. То не може хем да сложиш някого в чувал, да
го тътриш по улиците в детска количка и да не го
изплашиш... Колко пъти седмично го правиш? *(дава му
последните глътки вода, той пие)* Искаше да ме убиеш ли?

ТОЙ: Аз ти простих.

АДИ: Ти ми прости? Като ти шибна два шамара, ще ти кажа
как си ми простил. Ти съвсем си ненормален.

ТОЙ: Всичко... простих.

АДИ: Как живееш в този коптор?

ТОЙ: Това ми е работата.

АДИ: Каква ти е работата.

ТОЙ: Чета книги.

АДИ: Ще припадна. Ти четеш книги?

ТОЙ: И продавам. Аз продавам книги.

АДИ: Ти продаваш книги?
ТОЙ: Имам будка за стари книги. Аз ги продавам.
АДИ: Хвани се да работиш нещо свестно!
ТОЙ: Това е свестно.
АДИ: Иди в някоя фирма.
ТОЙ: Хората, които ми дават работа миришат лошо...
АДИ: Представям си. Ти миришеш отвратително.
ТОЙ: Аз съм мръсен.
АДИ: Така ли? Мръсен ли си?
ТОЙ: Това е пот. Иначе мириша хубаво. Ти миришеш на мен.
АДИ: Боже, Господи!
ТОЙ: Ако си вкараш въздух от един човек тук (*показва слънчевия си сплит*) чувстваш друга миризма!
АДИ: Това е аспириин, това атнистенокардин, това е витамин С, други лекарства в себе си нямам. Изпий ги всичките. Сбогом.
ТОЙ: Остани три дни.
АДИ: Давам ти 25 лева и ... Не, пръстена няма да ти дам, но ако дойдеш другата седмица, на пети получавам заплата, ще ти дам 10-15 лева.
ТОЙ: Остани три дни.
АДИ: Да стоя тук три дни?! Абсурд.
ТОЙ: Искам синът ти да се уплаши.
АДИ: Синът ми се е побъркал вече.
ТОЙ: За да те обича.
АДИ: Синът ми ме обича.
ТОЙ: Тоя лигльо трябва много да се уплаши.
АДИ: Ако те чуе какво говориш, ще те побърка от бой, а ако му кажа как си ме довел с количката в чувала, считай, че си мъртъв. (*завива ѝ се свят, леко се олюлява*) Тук оставям парите.
ТОЙ: Не ти искам парите. Остани три дни.
АДИ: Няма да остана три дни. Три минути няма да остана.
ТОЙ: Ще доведе едно момиче. Искам да го видиш.
АДИ: Какви книги се търсят в момента?
ТОЙ: Класика и красиви издания. Сега луксозни издания или няма, или са скъпи. Хората ги харесват.
АДИ: Доведи я сега. (*тя пие лекарство, не ѝ е добре*)

ТОЙ: Не може. Тя е на гости. Вчера съм продал седем Хемингуея.

АДИ: Обади ѝ се по телефона, кажи ѝ, да дойде веднага. Ще я видя.

ТОЙ: Четат толкова хора, колкото са чели и по твое време.

АДИ: Представям си как се бутат в будката ти да избират книги.

ТОЙ: Трябва да бия момчето, а аз не искам да го бия. Когато се прибере в къщи, ще я доведе.

АДИ: Ами набий го. От какво те е страх.

ТОЙ: Човек не се бие... Лъжа е, че сега не се чете.

АДИ: Ако не се прибере?

ТОЙ: Ще се прибере. Онова момче не ѝ харесва.

АДИ: И нея ли ще крадеш?

ТОЙ: Да.

АДИ: Горката.

ТОЙ: Тя няма да се уплаши.

АДИ: Хич.

ТОЙ: Викай ми Боби.

АДИ: Боби, всеки се плаши.

ТОЙ: Това момиче ще живее с мен завинаги...

АДИ: Ти ли решаваш? (*той мълчи*) Ти ли решаваш кой ще живее с теб, Боби, завинаги?

ТОЙ: Знам по миризмата.

АДИ: Ти... си онзи идиот по телефона?

ТОЙ: (*много доволен*) Да.

АДИ: Ти си онзи идиот с помирисването по телефона?

ТОЙ: Да. Не мога да сбъркам. Различавам хората по миризмата от разстояние. От голямо разстояние. Мога само да помисля за някого и веднага го усещам къде е. Няма да ти кажа как. Ако имам деца, ще кажа само на тях. Всичко мирише. Всеки човек мирише. Всичките му клетки миришат. Всеки орган. Всяка болест. Всяка болест особено мирише, (*доближава се до нея, мирише я*) Ти се оплакваш от... сърце, окото... малко е изтощено, не са ти хубави очилата, на това имаш астегазматизъм, освен късогледство... защо не ходиш на лекар?... пиеш много витамини. Няма да оправят работата...

АДИ: Глупости.

ТОЙ: На пъпеш не миришеш. Това е хубаво.

АДИ: Какво е пъпеш?

ТОЙ: Най-лошата болест. Ти я нямаш. Нямах пъпеш.

АДИ: Сигурен ли си...

ТОЙ: Знам кой от какво е болен. По миризмата се разбира...

АДИ: Казваш ли на...

ТОЙ: Ако хората знаят и искат да се лекуват, казвам, ако не знаят и ги виждам, че много ще се смутят - мълча. Не може да се смущава духът на човек.

АДИ: Моят как го смути? Да не съм те молила да ми слагаш чувала на главата и да ме возиш на детска си количка?

ТОЙ: Беше ми много мъчно. Щях да умра, ако не те бях помирисал от близо.

АДИ: Ти не ме познаваш.

ТОЙ: Простил съм ти...

АДИ: Ние не се познаваме.

ТОЙ: От самото начало. Нали знаеш кой съм? (*Ади не отговоря*) Не съм умрял.

АДИ: Ще изкараш акъла и на онова момиче. Тебе трябва да те бият. Един як, голям бой.

ТОЙ: Човек не се бие. Голям кураж имаш...

АДИ: (*тръгва си*)

ТОЙ: Аз и ти сме едно. Ние сме едно, независимо, че е скъсана връзката.

АДИ: (*тя понечва да се върне, после решително си тръгва*)
Не ме размивай. Чао.

ТОЙ: Познавах мъжа ти.

АДИ: (*стира се*) Мъжът ми?

ТОЙ: Почина преди две години. Аз познавам цялото ти семейство. Отдавна познавам всички.

АДИ: Защо?

ТОЙ: Много сте ми интересни. Познавах майка ти и баща ти.

АДИ: И баща ми?

ТОЙ: Да.

АДИ: Че ти на колко години си бил тогава? Баща ми почина отдавна.

ТОЙ: На пет.

АДИ: Сега на колко си?

ТОЙ: На двацет и една.

АДИ: Как можеш да помниш баща ми?

ТОЙ: Те често изваха с Мути да си играят с мен.

АДИ: Не.

ТОЙ: Да. С Мути бяхме големи приятели. До самия й край. Тя не издъхна сама, както си мислиш. Аз бях при нея. Четях й. Много обичаше да й чета. Аз й четох до последния дъх. Имам ключ от апартамента й. Бях там. *(Тя го гледа, не му вярва, той дърпа един парцал на стената, там виси голям портрет с маслени бои на Мути)* Много плачеше. Вие я мислехте за ку-ку, но тя беше добра жена...

АДИ: *(отива до него, отваря му ризата)* Откъде са тези петна?

ТОЙ: Алергия.

АДИ: От какво?

ТОЙ: От всичко.

АДИ: Алергичен си към всичко?

ТОЙ: Важно е, че съм жив. Стой три дни.

АДИ: Абсурд.

ТОЙ: Това, което си откраднала, все някой ден трябва да го върнеш.

АДИ: *(пали цигара)* Нищо не съм откраднала!

ТОЙ: Тук не се пуши.

АДИ: Защо? Много ли е чист въздухът?

ТОЙ: Пушачите са нещастници. Пише го във вестника.

(взема й кутията)

АДИ: Върни ми цигарите. Много съм щастлива. А когато пуша - двойно по-щастлива... Мърльо. Аз пуша от както се помня.

ТОЙ: Всеки може да е добър, търпелив и обичащ до залез слънце - така си кажи - "този ден няма да изгрее никога вече".
И остани.

АДИ: Напълно си откачил.

ТОЙ: Повече няма да ме видиш. Тези три дни са последното... заедно.

АДИ: Кой си?

ТОЙ: Непушачът. Винаги мога да те хвана по миризмата. Мога да разбера къде си, но няма да го направя.

АДИ: Можеш да разбереш къде съм?

ТОЙ: Няма да го направя.

АДИ: Ако остана три дни?

ТОЙ: Да.

АДИ: Имаш ли нещо за пиене?

ТОЙ: Не пия.

АДИ: Мога да изпия цяла бутилка шампанско. Дори две.

ТОЙ: Само като чуя как излита тапата на шампанско и припадам. От тоя шум мозъкът ми спира да се оросява.

Навярно причината си ти.

АДИ: Ще остана три дни. *(той започва да се сапунисва, за да се обръсне, инструментите му са допотопни)*

ЧЕТВЪРТА СЦЕНА

Шуши седи на стол, бели картофи и пее, по нищо не прилича на момчето от втора сцена; в сутерена има мебели, някакъв уют, на тоалетната има врата.

Песен: Заведи ме в Сахара

И ме люби върху пясъка,

Остави Плац Пигал,

метер'отел и румсървиз на другите...

Ти ме люби в Сахара...

Влиза Ади. Тя е продала палтото, пръстена, обувките, роклята, шапката и чантата. Идва отвън бутайки

детската количка, натоварена с въглища и дърва, забрадена с шал, помен няма от жената, която сме видяли в предните сцени. ШУШИ: (извънредно развълнувана, когато вижда Ади почва да крещи) Спахме заедно. Ние спяхме заедно.

АДИ: Като мъж и жена?

ШУШИ: Да.

АДИ: И?

ШУШИ: Вълшебно.

АДИ: Ами... браво. *(мъкне чувалите към килера)*

ШУШИ: *(върви след нея)* От мене излезе енергия, много енергия, никога преди това не ми се е случвало. Аз я виждам енергията, която излиза от мен, както гледам теб.

АДИ: Хвани от другия край.

ШУШИ: Винаги съм се бояла, че няма да мога да свърша или че ще забременея... може да е имало енергия, ама нали е за секунди, кой ти гледа енергията.

АДИ: *(едва се справят с чувала)* Десет секунди.

ШУШИ: Пиклива работа. Сигурна ли си, че е десет секунди?

АДИ: Абсолютно. Пише го в книгите.

ШУШИ: А при мъжете?

АДИ: И при мъжа, и при жената. Еднакво.

ШУШИ: Ще полудея! Мислех, че ще откача. Само плачех. Боже, защо ми се случи това на мен? Имаш ли представа защо ми се случи това на мен?

АДИ: (*мие се*) Нямам.

ШУШИ: Винаги привличам само идиоти, ама тоя е много готин.

АДИ: Готин е.

ШУШИ: (*Ади в очукано канче слага вода за чай*) Защо са толкова важни тия десет секунди? Проблемът не е в продължителността, нали? Много съм проста.

АДИ: Въобще не си проста.

ШУШИ: Ако ще ми обясняваш нещо сложно, откажи се. Нали си ми нещо като свекърва?

АДИ: Нещо такава.

ШУШИ: С тебе не могат да се обсъждат тези неща.

(*Ади се смее*) Аз в началото му казах, че съм фригидна, той мълчи и ме мирише, и повтаря "много хубаво, много хубаво", демек хубаво мириша. Имах два оргазма за един път, и тая енергия, представяш ли си?

АДИ: Представям си.

ШУШИ: Гръмнах се. Хем нищо особено не сме правили, той си е най-нормален, даже смотан... Аз какъв съм имала... Да не си мислиш, че съм имала много мъже?! Не. Но винаги разправям, че са много, защото повече те уважават. Един Борис имах... Бях хлътнала малко по него. Хубав, даже красив... Ама голяма скука, много отракан... По-рано ходех с него... (*става и целува Ади*) Имам чувството, че тука съм от векове.

АДИ: Тука си от три дни. Можеш ли да готвиш?

ШУШИ: Не.

АДИ: Ще трябва да се научиш, защото аз днес май си тръгвам.

ШУШИ: Не ти ли харесва?

АДИ: Харесва ми, но имам други задължения.

ШУШИ: Да не е защото аз дойдох.

АДИ: Какво ми пречиш ти? (*налива чай във войнишки канчета, пият*)

ШУШИ: Ти нали разбра, че той не спа с мен два дни.

АДИ: Не съм разбрала нищо.

ШУШИ: Не, не спа. Не знам защо. Аз преди с оня Борис за осем месеца имах само един оргазъм и сама си го направих, ама го лъжех, че всеки път става поне по три пъти. Питам го "може ли?" - демек не му ли пречи, ако свърша два пъти едно след друго, а той вика: "давай!" Голяма самочувствие имаше... Ама той си беше надут пуяк и преди мен, щото като любовник не беше застрелян.

АДИ: Ти защо ги лъжеш тези мъже?

ШУШИ: Да не го правим дълго. И от жал, че нищо не става... Откъде да знам... Понякога ти се иска мъжете да те запомнят с нещо и като няма с какво, ето с това. Може би е грозно, ама нали на никого не преча?

АДИ: Донесла съм ти готварска книга.

ШУШИ: Първото, което ми каза е, че е интелектуалец, онзи Борис... "От семейство на потомствени интелектуалци" - голям праз. Аз не крия, че съм полуинтелигентна. У нас няма повече от десет книги. "Овчарчето Калитко"; "Петимата от РМС", ей такива... Сега работя на две места... В един офис, и вечерно време в една пицария... Нашите не могат да ми дават лев. Аз им давам. Да не мислиш, че ми остава време да чета книги...

АДИ: Вземаш ли си изпитите?

ШУШИ: Вземам ги. Старая се, за да не отчая майка ми и баща ми. Много искат да ме видят вишистка... Майка ми е ватман, нали знаеш?

АДИ: Не знам.

ШУШИ: Баща ми е в строителството, но не винаги има работа. Брат ми е на седемнайсет. Пуши, пие... Много е разхайтен. Аз съм опората.

АДИ: А, с оново момче, казваш, не се получи...

ШУШИ: С кой? С Борис ли? Не. Между нас разлика от тука до луната... Ходих у тях. Майка му една кикимора. Твърда като орех. Ще й стане ли нещо, ако се усмихне? И той прилича на нея. Ако ще се целуваме, си подава бузата.

Студена работа. Може и да не са лоши, ама много се преструват. Пият някакви... "Маргарита Готие". Пикня. Само са скапали името на жената. И ще ме питат кой я е написал.

Аз съм си изплакала очите по книгата, те: "Кой е написал "Дамата с камелиите?" Това хора ли са? Знаеш ли, че богатите са по-тъпи от бедните? Особено децата им... Това момче, преди да ме доведе тук, ме заведе на водопад. Качи ме на рейса. Час и половина пътуваме, нито ме пипа, нито ме натиска и ме заведе на водопад. На другите не им стига акъла до водопад. Най-много по магазините или на кафене...

(сипват си още чай) Аз съм много гнуслива. Това: пот, слуз, сперма - отврат... Знаем как се правят децата... а бе, на мен не ми е хубаво. А това момче мре да ме пипа. Ама не по ерогенните зони - *мене ме докосва* - ако разбираш какво ти казвам. С него не забелязвам тия неща... пот, слуз, това онова... Това е платонична любов... Знаем ли?... Чела ли си Платон? АДИ: Чела съм.

ШУШИ: И аз. Гледам на корицата пише Платон. Чакай, викам, да го прочета. Той обичал момчета. По онова време жената се смятала втора категория човек.

АДИ: Има нещо такова.

ШУШИ: Хич не ми хареса. Ама щом така се казва, на негово име, аз съм за платоничната любов. Ти, сега, не знам, леля ли си му, каква си му?

АДИ: Леля.

ШУШИ: Той на мене първо много яко ми изкара акъла. Излизам аз от Борис, той по мене. Прибирам се в къщи, той пред нас. Отивам с две приятелки на кафе, той пред кафенето. Те си тръгнаха, щото са на работа, тоя влиза и без да пита "може ли" - сяда. И като взе да ме мирише. Брей, викам си, къпах се, на какво му засмърдах на тоя човек... полудях... Тебе мирисал ли те е?

АДИ: Не.

ШУШИ: Лудница... като се закачи за тука, *(показва върха на главата си)* и като задиша, аз се смея от нерви, пипам го: целият студен, сърцето му прескача. Викам си: "тоя ще умре, както е на главата ми" и леко му масажирам гърдите, да не му спре сърцето, сбърках се. "Горе, на небето детските души, докато чакат да ги спуснат в креватите на хората се притискат една в друга - вика - защото някои много се боят, а други не толкова. И тия по-съвършените запомнят миризмата на бързливчетата. И после на земята се търсят"... Сбърках се.

Казвам ти, като сбъркана бях. "Ти, казва, горе много трепереше". Може и така да е било. Аз нищо не помня, ни горе, ни долу. Той казва, че до него съм се притискала. Знам ли, ако се е паднал до мен? "Ела -вика- в къщи" и ме гледа. Мене много мъже ме гледат, но така -казвам ти- никой не ме е гледал. И се навих. Ама въобще не съм такава, да ходя с някакви непознати по къщите. Как се навих, не знам... Той ме гледа и аз... Хайде... Веднага ми каза, че ако ти не ме приемеш, ще си ходя. "Каква ти е -викам - тя?" Той вика: "важната жена в живота". Аз не мога да се подмазвам... Не се усмихвай. Ако ме приемаш - приемаш. Ако не ме приемаш - ще си ходя. На какво ти мириша?

АДИ: На хубаво.

ШУШИ: Нали не сте любовници?

АДИ: Не. Шуши: Защо когато се целуваме не говорим?

АДИ: Не знам. Не съм мислила.

ШУШИ: Защото "трептим". Той ми го каза.

АДИ: Е, щом ти го е казал.

ШУШИ: Общуваме на друго ниво? Ти това разбираш ли го?

АДИ: Не.

ШУШИ: "Всички ние сме деца - вика. Всички хора, които виждаме след сто години ще са мъртъвци. Това е нетрайността." Бил го казал Буда.

АДИ: Не съм чела Буда.

ШУШИ: И аз... Тук се чувствам в безопасност. И ако нямаш нищо против, аз тук ще живея. Той ме слуша докато му говоря. Представяш ли си? Другите ми забравят името. Гледат, зяпат, краката ми... Ужас. "Ти си добър човек, вика, но чукаш много тихо на вратите на хората." Не му разбирам всичко. Ти разбираш ли му?

АДИ: Не винаги.

ЩУЩИ: Не сме толкова прости ние с теб... Ще се ориентираме. Знаеш ли колко неща мога да запомня - коса, очи, кой как стои, какво пие, как се движи... Приличаш ми на някого, ама не мога да се сетя на кого. Може да си ми била учителка, защото като те видях ми стана много неприятно, после се оправих... Ето, как си свиваш устните ми е познато.

АДИ: Бъркаш ме.

ШУШИ: Сега си ми симпатична.

АДИ: И ти на мен.

ШУШИ: Аз знам как да се харесам на всеки, защото усещам какво харесват хората и това им предлагам. Порнография... Много мразя, когато някой ми говори бавно.

АДИ: Той говори много бавно.

ШУШИ: Той не ме дразни.

АДИ: Аз ли ти говоря бавно?

ШУШИ: Да. Умът ми блуждае докато говориш. Мечтая си разни работи и не те слушам... На кого ми приличаш?

АДИ: Хората говорят от 25 до 150 думи в минута, а могат да слушат до 600.

ШУШИ: Не е луд, нали?

АДИ: Не.

ШУШИ: Аз много лъжа.

АДИ: Този, който много лъже никога не си признава.

ШУШИ: Да не огорчавам хората. Някак си знам какво чакат и им го казвам. Хубаво мириша, а?

АДИ: Да. *(приготвя вечеря)*

ШУШИ: *(ходи след нея, помага ѝ)* Решила съм вече да не лъжа. Викам си, щом Бог ми е дал това момче и аз трябва да направя нещо, като благодарност... Ще успея ли?

АДИ: Ще успееш.

ШУШИ: Вика, че ме видял горе, като ни пускали с парашутите. Вярно ли е?

АДИ: Не знам. Ти не си ли по-млада от него?

ШУШИ: Горе времето нямало значение. Иначе съм с две години по-млада, не личи ли?

АДИ: Почти дете.

ШУШИ: Ако ме остави тук, ще стана много умна. Така си мисля. Ако не ме остави, може пак да стана умна, ама по-бавно. Ти имаш вид на много умна.

АДИ: Ами. Всеки е глупав.

ШУШИ: Като мене не може да си глупава. Аз съм върхът.

АДИ: При определени обстоятелства всеки е много глупав. *(влиза момчето, носи увито във фолио печено пиле)*

ТОЙ: Дами, в българската история двама мъже са хранели жените си в устата. Единият го застрелват, това е министър Белчев, съпруг на поетесата Мара Белчева. Нейни са стиховете:

"О, дай ми, Баже, сила
света сама да нося,
И милост да не прося, -
Аз, никому немила.
На всички дал си мъки,
но сила на малцина.
О, дай да не загина
от обич и разлъки!" ...

А на другия жена му избягала с един военен.

ШУШИ: Е, много е умен.

ТОЙ: Затова, макар че искам, няма да ви храня аз, всяка от вас ще си яде сама.

ШУШИ: С пръсти ли?

АДИ: Тук се яде с пръсти.

(Бурно ядене, пъхане в устата на този или онзи, кикот, бутане, вземане от устата на другия и налапване)

ТОЙ: *(пляска Ади по ръката)* Не яж това. Кожата има холестерол. Трябва да живееш сто години, за да имаш време да ме обичаш.

ШУШИ: Не говори така на леля си.

АДИ: Аз имам достатъчно време да те обичам.

ТОЙ: Вино, моля. *(отваря вино)*

ШУШИ: Направо ме привлича! *(целува го)* Привличаш ме, глупчо.

ТОЙ: Имам животински магнетизъм. Толкова дълго ви търсих, че накрая го развих, *(пият, той прегръща Ади)* Тя ми даде възможност да поема отговорност. Тя е специална жена. Тя ми даде най-добрия урок. Наздраве! *(налива, пият)* Не знам как съм ти се сърдил... Баба казваше, че си ми дала това, което единствено си имала - омразата си.

ШУШИ: Нали си му леля?

ТОЙ: Леля ми е. *(пият)* Искях да избягам... в Канада, в Америка... После разбрах, че не мога да тръгна без тъга по теб, не мога да тръгна без рана, не мога да те напусна... Кой напуска своите болки? Хайде да прием. *(пият)* Днес е голям ден. Не захвърлям дреха, а жива кожа...

ШУШИ: Направо е философ.

АДИ: По-добре да яде. Яж. Яжте... *(и тримата не могат да преглътнат)*

ШУШИ: Плачеш ли?

АДИ: Не.

ТОЙ: Без теб той ще пропадне. Иди си.

ШУШИ: (*Ади изхлипва, Шуши иска да оправя положението*)

Не й говори така. Стой си тука. Той не те гони.

ТОЙ: Иди си. Тя ще си иде.

ШУШИ: Стига, бе. Не виждаш ли, че плаче. Ще изпея една песен... Знаеш ли, че аз пея песни?

АДИ: Не.

ШУШИ: Сега ще изпея една. Който ми се смее, ще ми е чиниите. Тя е историческа. От следването това - онова съм запомнила, (*сочи момчето*) Тази песен е написана за него.

Снощи я измислих... Преди... (*на Ади*) Нали се сещаш?!

АДИ: Сещам се.

ШУШИ: (*nee*)

Заведи ме в Сахара

И ме люби върху пясъка.

Оставям Метер 'отел;

Плац Пигал и Румсървис

На другите.

Ти ме люби в Сахара.

Обгарят телата ни...

И ние - негри с общ епидермис

с изгорени ръце

ще се поклоним,

На Венера....

ПЕТА СЦЕНА

Домът на Ади, тя отключва вратата, Борис крещи по телефона, тя е напълно побеляла

БОРИС: Казахте "да почакам"? Не ми казвайте да чакам! Не ме интересува колко изчезнали хора има!... Ще я търсите докато я откриете... Ще убия това копеле, което е посегнало на майка ми. Вие не сте никаква полиция! Не ме интересува! Може и генерал да си!... Тогава защо не я намирате?! (*плаче*) Некадърни копелета... Не ми обяснявай с колко процента си повишил разкриваемостта... Питай ме какво е като не съм в тези проценти... Разбираш ме... Като ме разбираш, търси... Ще дам!... Като казвам ще дам, значи ще дам... Не ме интересува за какво са. Не ми обяснявай! Ще дам! Няма да

ми даваш никакви разписки! Абе, човек, аз за 1000 лева ли съм... Знам, че е отвратително, мене питаш ли ме? Това е положението! Ще дам! И на колегите! Повече ще дам! Интересува ме само майка ми!... Чакам. Свържи ме. ... Ало... Къде да дойда? Знам къде е моргата... Колко е годишна? Хубава жена ли е? Не, майка ми е много красива... Подута от водата?... Тя е! Как изглежда?... Дребничка?... Тя е... Да... На петдесет... облечен съм, тръгвам. Не мога да карам. Имам книжка! Имам кола! Но в момента не мога да карам! Не, не съм пил! Не мога да шофирам! Пратете кола. Благодаря, *(затваря, говори си сам)* Открити са труповете на жена около петдесет, подута от вода и на трийсетгодишна, руса, с атлетично телосложение, 190 сантиметра, ако няма грешка в извадката това е травестит. АДИ: Здравей.

(Борис я гледа, прегръща я, мълчат)

БОРИС: Господи, как миришеш...

АДИ: Ужасно съжалявам.

БОРИС: Не, не говори.

АДИ: Нямахте как да ти се обадя...

БОРИС: Няма значение. Лошо ли ти е?

АДИ: Не...

БОРИС: Слава Богу. Искаш ли нещо?

АДИ: Не.

БОРИС: Нещо за пиене?

АДИ: Може.

БОРИС: Бях се отчаял... О, ти си дойде... *(вади чаши, бърка коктейли)* Ако поставят човек, лъв, маймуна, змия и куче в една клетка, очевидно човекът ще бъде изяден пръв...

Направо се бях объркал... Какво ли не си помислих... Какво ли не ми мина през главата.

АДИ: Добре съм.

БОРИС: Не ми се вярваше, че си умряла... Има ли ти нещо?

АДИ: Не.

БОРИС: Ако ти кажа с кого съм си говорил, докато те нямаше, ще умреш от смях.

АДИ: С кого?

БОРИС: Гледах портрета на баща ми и само го питах: "Жива ли е?" И той ми казва: "Да". Ето това ми беше надеждата...

Добре ли си?

АДИ: Реших да дам всичките книги от библиотеката на баща ти на едно момче, като дарение. Съгласен ли си?

БОРИС: Разбира се. Дай ако искаш цялата библиотека. Дай всичко. Мебели. Всичко. Всичко дай. На кое момче?

АДИ: Непознато момче.

БОРИС: Какво ме интересава? Давай... О, ти си дойде.Е, това е най-хубавото. Кажу "здравей" на татко!

КРАЙ

39